

Dočakali smo vrnitev v šolo. Po skoraj dvanajstih tednih bomo zopet sedli v šolske klopi. Vznemirjeni in veseli, ker bomo zopet srečali naše sošolce in učitelje, malce pa v skrbeh, kakšno je naše znanje, ki smo ga pridobivali sami. V šoli vsak dan primerjaš svoje znanje s sošolci, doma pa si za pisalno mizo sedel sam. Prepričana sem, da to naši učitelji vedo in da bodo pri zaključevanju ocen razumevajoči.

Doma smo pridobili tudi nova znanja v kuhinji. K temu je pripomogel tehniški dan, pri katerem smo pripravili tradicionalni slovenski zajtrk in pekli kruh in marmorni kolač.

18. maja so se prvi v šolske klopi vrnili učenci od 1. do 3. razreda, kot je slišati, brez težav. O vrnitvi v šolo so pisali naši prvošolci.

15. maja smo praznovali mednarodni dan družine. V času koronavirusa je pravzaprav bil vsak dan dan družine. Ves čas smo bili skupaj, se družili in se še bolj povezali. Za ta čas moramo biti hvaležni. Del naših družin so tudi naši hišni ljubljenci, ki smo se jim v času brez popoldanskih dejavnosti bolj posvetili. In prav o njih so pisali šestošolci.

Vsem želim čim bolj uspešen ponoven začetek in skorajšnji konec šolskega leta.

Zala Paulina Brišnik

Dogajalo se je – tehniški dan - PEČEMO

7. maja smo imeli vsi učenci naše šole tehniški dan. Peke kruha, žemljic ali marmornega kolače smo se z veseljem lotili, o čemer pričajo tudi nastale fotografije.

Maja Korenjak

Jaka Kranjc

Andrej Napotnik

Tina in Žiga Turnšek ter Luka Remic

Pia Kovač

Tina Marolt

Rok Korenjak

Ilaria in Bor Rakun Kokalj s sestrico

Enej Poličnik in njegovi izdelki

Adam Vačovnik

Nace Planovšek

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

domač kruh, maslo, med, mleko, jabolka

Matevž in Matic

PEKA KRUHA IN ŽEMLJIC

MARMORNI KOLAČ

PA ŠE KOSILO

V sredo sva zasedla kuhinjo za ves dan. Tako sva se odločila ta dan pripraviti tudi kosilo. Pa še vreme je bilo lepo in kot nalašč za to. No, to ni bilo čisti tradicionalno slovensko kosilo, malo pa tudi, saj Slovenci zelo radi v tem času pečemo na žaru.

Za kosilo sva pripravila marinirano svinjsko ribico na žaru, čevapčiče, puranje ražnjiče, pečen krompir in paradižnikovo solato. Vse, od priprave mesa, začimb in marinade, ražnjičev do zelenjave, sva pripravila sama. In na koncu, ko je bilo potrebno vse pospraviti, jo nisva »popihala stran«. Tudi to sva z veseljem opravila.

Vesela in hvaležna sva, ker ste nam omogočili ta dan preživeti malo drugače. Hvala tudi za lepo pripravljeno in poučno gradivo.

Skoraj bi pozabila napisati, kako je vse skupaj uspelo. Bilo je zelo dobro in okusno. Doma so bili navdušeni in so nama rekli, da lahko še večkrat ponoviva vse skupaj. Ja, vaja pač dela mojstra. Se strinjate?

Matic in Matevž Kovač

Prišli smo nazaj

VRNILI SMO SE NAZAJ V ŠOLO.

RADA BI SE IGRALA. AMPAK SE NE SMEM.

RADA BI SE VRNILA V SVOJ RAZRED, ČEPRAV JE FAJN V 4. A RAZREDU.

ZELO JE FAJN. MALO JE DRUGAČE. AMPAK TAKO MORA BITI.

VESELA SEM, DA SPET LAHKO VIDIM SVOJE PRIJATELJE.

MALO SEM ŽALOSTNA, KER NI TAKO KOT JE BILO PREJ.

NA ZAČETKU NISEM VEDELA, KAKO BO V ŠOLI.

ŽIVA BEVC, 1. A

VRNILI SMO SE NAZAJ V ŠOLO.

RADA SEM V ŠOLI. AMPAK SEDAJ JE VSE DRUGAČE,

KER SE NE SMEMO IGRATI Z IGRAČAMI.

NE SMEMO SE DRUŽITI IN V VARNOSTNI RAZDALJI MORAMO BITI.

AJDA RAK, 1. B

VRNILI SMO SE NAZAJ V ŠOLO. BILA SEM ZELO VESELA,

DA SE BOM SPET VRNILA MED PRIJATELJE. IN VESELA SEM ŠE SEDAJ.

ŽELIM SI TUDI, DA BI SE UČILI V NAVADNI ŠOLI. ALI DA NE BI BILO KORONAVIRUSA.

RADA BI SE VRNILA V 1. B, A SEDAJ SEM V 4. A. TUDI TAM JE ZANIMIVO.

V 1. B NAJBOLJ POGREŠAM TISTE PRAVE POSEBNE OBČUTKE.

ZALA NEŽIČ, 1. B

VRNILI SMO SE NAZAJ V ŠOLO.

NAJPREJ SEM BILA ČISTO ZMEDENA.

A SEM KMALU IZVEDELA, V KATERI RAZRED MORAM ITI.

IZ 1. B POGREŠAM PREDALČKE, V KATERE SMO ZLAGALI ZVEZKE.

NEŽA KOSMAČ FISTRICH, 1. B

Živali – naše prijateljice

REX

Našemu psu je ime Rex. Star je 6 človeških let ali 42 pasjih.

Je mešanec med bernskim planšarjem in nemškim ovčarjem. Je srednje velik, njegove kratke noge so rjave barve, na glavi pa ima velika črna ušesa in majhen gobec. Njegovo telo je pokrito z dolgo dlako. Spomladi in jeseni menja dlako, zato ga moramo veliko krtačiti, da je lep in čist. Ima črn, zelo košat rep.

Po značaju je zelo miren in prijazen. Rad ima otroke in sprehode, zato se je včasih tudi veliko potepal. Če božam domačo mačko, na katero je zelo ljubosumen, zelo laja. Veliko laja tudi na srne, ki se pasejo na travnikih okoli nas.

Rexa hranimo z domačo hrano in briketi za psa. Vsak dan, ko ati daje teličkom mleko v dojlnike, Rex pije zraven. To mi je pri njem zelo všeč. Zelo rad se crklja in boža.

Pogosto me spremlja na poti v šolo. Ko čakam na kombi, ga moram božati. Rexa imamo vsi zelo radi.

Rok Korenjak, 6. a

PSIČKA BETI

Pravijo, da je pes človekov najboljši prijatelj. To gotovo velja za našo psičko Beti.

Beti je črne barve, le tačke in obrvi ima lepe rjave barve. Ima viseča ušeska, saj je pasme angleški koker španjel. Repek pa ima kratek, saj so ji ga odrezali, ko je bila še čisto majhna.

S sestro Hano sva si močno želeli psičko. In nekega večera, ko atija ni bilo doma, nama je mami rekla, naj stopiva z njo ven. Vprašali sva jo, za kaj gre, a ni želela odgovoriti. Najprej naju je bilo strah, potem pa sva zagledali atija in še dvoje oči v

škatli, ki jo je držal v rokah. Takoj sva vedeli, kaj je v škatli, in obe sva planili v jok. Jokali sva seveda od sreče. Takoj sva se zapodili k majhnemu prečudovitemu bitju. Skoraj celo noč sva prebedeli zraven nje.

Nekaj dni se je še privajala na okolje, potem pa se je sprostila. Zelo rada hodi na sprehode. Točno ve, kje se nahaja njen povodec. Ko se ji samo približam, se začne vrteti okoli. Včasih se med vrtenjem tudi kam zaleti. Beti mi veliko pomeni, saj je moja najboljša pasja prijateljica. Ko sem žalostna, takoj priteče k meni in se uleže na hrbet.

Psička bo 19. avgusta stara že osem let. Četudi zaradi let ni več tako živahna, jo imam zelo rada, saj me spremlja že skoraj celo življenje.

Vita Železnik, 6 a

NAŠ KUŽA SKY

Že čisto majhna sem si želela imeti živega hišnega ljubljénčka, vendar mi ga doma niso dovolili imeti, saj sta bila oba starša mnenja, da bi bila žival velika obveznost za vse. Želja pa se mi je izpolnila, ko je moja sestra za rojstni dan dobila dva zajčka in enega dala meni. Moj je bil črno-bel, Evin oranžno-bel. Najprej smo ju imeli v kletki v stanovanju, kakor hitro pa je bilo mogoče, je ati naredil pod najino hiško v bregu še prostor za bivanje zajčkov. Res je bilo potrebno skrbeti zanj, ju hraniti in jima čistiti prostor. Ko pa sem bila na planinskem taboru, pa sta po treh letih neko noč zajčka odšla neznano kam.

Moja predstava in želja o hišnem ljubljénčku je bila vedno povezana s kužkom. Vendar ga nikoli nisem dobila, ker sta oba starša menila, da sem še premajhna, da bi skrbela za psa. Leta 2017 pa si je Eva zaželela psa. Ati tega ni hotel, saj ga je imel že prej in je vedel, da je s psi veliko dela. Mami je po nekaj mesecih končno prepričala atija. Dogovorili pa smo se, da bomo imeli hišnega psa. Eva je našla pasmo tibetanski terier, saj je hišni pes, ki ne pušča dlake. Mami je v Zagrebu našla lastnico takih psov in se z njo dogovorila, da pridemo po enega.

8. februarja 2018 smo se z družino odpravili v Zagreb. Tam je bilo še veliko ostalih psov oziroma njegovih bratov in sester. Psa smo dali v plastično škatlo na srednji

sedež v avtu in se odpeljali domov. Na poti domov sva se z Evo odločili, da mu bo ime Sky, saj je njegovo rojstno rodovniško ime Simply Incredible. Ko smo prišli domov, si je Sky ogledal vse prostore pri babici in dedku, nato pa še v našem zgornjem stanovanju. Prvih nekaj noči je Eva morala spati v dnevni sobi, kjer je imel prostor tudi Sky, saj se je jokal, nato pa se je navadil.

Sky bo letos star že tri leta in pri nas je že več kot dve leti. Je črne in bele barve in ima zelo dolgo dlako. Prejšnji teden smo ga peljali k pasjemu frizerju, da ga je postrigel. Za to pasmo psov je značilna dolga dlaka. Sky je velik približno pol metra. Spi v dnevni sobi, kjer ima svoj boks, v katerem ima odejo, vodo in igrače. Ko je bil star eno leto, smo ga peljali v šolo, v šolo pa je hodil tudi drugo leto.

Zjutraj, ko se zbudimo, odpremo Skyu boks in takrat ga Eva pelje ven in mu da hrano. Večkrat gresta zvečer mami in ati z njim na daljši sprehod ali pa ta daljši sprehod opravimo popoldan vsi skupaj. Včasih gremo vsi skupaj tudi na Mozirsko planino. Ko se vrnemo, je Sky zelo utrujen in gre navadno takoj spat. Sky veliko spi.

Veliko časa pa preživi tudi spodaj pri babici in dedku, saj babi navadno kuha kosilo in mu rada da kaj za pod zob. Če sta mami in ati v službi, Eva pa v šoli, Skya peljem ven jaz. Preden grem v šolo, mu dam jesti, nato pa gre nazaj v boks in počaka, da pridemo domov. Sky rad je, zato vedno kadar kuhamo ali jemo, pride v kuhinjo in prosi za hrano. Če vzame kaj, česar ne bi smel, se vedno skriva pod mizo v dnevni sobi in se nam izmika. Rad hodi v naravo in se kopa, čeprav ne plava rad. Ko gremo v naravo, rad teka po travniku in vodi. Zelo rad ima sneg in če sneži, daje smrček v sneg, ga je in se zelo zabava na snegu. Ko gremo k babici in dedku v Delce na kmetijo, kjer imajo psičko Mišo, skupaj tekata po vseh travnikih in potokih. Skya poleti vedno vzamemo s sabo na morje, če ne gremo predaleč, sicer pa je pri babici in dedku. Na morju je pod prikolico, saj mu je vroče, če pa smo na bazenu, pa ga za ta čas zapremo v prikolico. Pri Skyu mi je bilo smešno, ko je bil mlajši, da se je ustrašil sam sebe, ko se je pogledal v ogledalo.

Ne laja pogosto. Laja pa samo na pse, ki jih ne mara ali na osebe, ki jih ne vidi, ko pridejo v hišo. Čeprav je star že tri leta, se rad lovi in zabava z ostalimi psi. Je prijazen tudi do obiskov ali ljudi, ki pridejo k nam, tudi če jih ne pozna. Če kdo pozvoni, se Sky takoj zbudi in teče k vhodnim vratom. Tudi v avtomobilu se rad vozi. Včasih ga mami vzame s sabo, ko me pride iskat v glasbeno šolo, tako me je že velikokrat pričakal v avtu.

Sky je prijazen pes. Zvečer pred spanjem pride na mojo posteljo in se crkljava, saj se zelo rad boža. Skya pa imam rada tudi ob dnevih, ko ni najbolj priden. Četudi je včasih zelo poreden, si ne predstavljam življenja brez njega. Zdi pa se mi zelo zanimivo, da se lahko človek tako zelo naveže na žival. Sedaj tudi razumem rek, da je pes lahko človekov najboljši prijatelj.

Ana Venek, 6. A

LILLA

Želim vam predstaviti svojo psičko Lillo. Zaradi nje se mi je življenje zelo spremenilo. Naučila sem se veliko novega in zanimivega. Zaradi vseh vragolij, ki jih počne, sem se začela tudi več smejati. Dobila pa sem tudi kopico novih zadolžitev, ki jih je potrebno vsakodnevno opraviti.

Lilla je devet mesecev stara psička, pasme francoski buldog. Pri nas je od novembra lanskega leta, ko smo jo pripeljali iz Madžarske. Prvi dnevi so bili zanjo zelo težki, saj je v prejšnjem domu bivala še z enim psičkom, Ronijem, s katerim sta se od rojstva skupaj igrala. Bila sta zelo navezana. Ko je Lilla prišla v nov dom, po dolgi in naporni vožnji, je bila prestrašena, saj ni poznala nikogar, okolica ji je bila tuja, pa še mi smo bili po cele dneve v šoli, starša pa v službi. Sčasoma se je navadila, vse pa je lepo sprejela.

Lilla je temno sive barve, z belo liso na prsni in ima žametno mehko dlako. Na posameznih mestih, zlasti okoli gobčka, se zdi, kot da ji je koža malo prevelika. Ima prijazne okrogle oči, ki so ob koticah nekoliko povešene, tako da daje videz, kot da je ves čas žalostna. Za francoske buldoga je znano, da nimajo repkov, tudi ona ga nima. Ta pasma po velikosti spada med manjše do srednje. Kljub svoji velikosti pa lahko precej visoko skoči. Je zelo igriva, še posebej, če ji pokažeš njeno najljubšo igračo, žogo. Lilla veliko časa spi in ker ima stisnjen smrček, ponavadi med spanjem tudi smrči. Njene najljubše igračke so žoga, plišaste igračke vseh vrst in včasih tudi kakšen naš copat. Zelo rada ima vodo, zato se prav veselimo letošnjega poletja.

Ilaria Rakun Kokalj, 6. a

MOJ PES MAX

Želel sem si imeti psa. Ker stanujemo na samem, sem predvideval, da me bo pes varoval pred tujci, z njim se bom lahko igral, lovil, se sprehajal.

Bližal se je moj enajsti rojstni dan. Babi in dedi sta me neko soboto povabila na izlet na Dolenjsko. V bližini Novega mesta smo zavili k neki hiši. Za hišo smo zagledali velik pesjak, v njem pa mamico s petimi mladički. Prišel je lastnik in mi rekel, da si lahko enega izberem. V naročje sem vzel psa, ki je bil najbolj živahen in nagajiv, in tega sem si tudi izbral.

Bil je pasme labrador, belo oranžne barve. Spominjam se, da je med potjo domov večkrat bruhal, ker smo se vozili po zelo ovinkasti cesti. Dal sem mu ime Maks. Na internetu sem si prebral, kakšna pasma so labradorci.

Maks je star eno leto in pol. Je srednje velik pes, ki ima zelo rad otroke. Ko je bil majhen, je pogosto nosil copate in jih grizel. Skupaj z dedijem sva mu postavila pasjo uto in velik pesjak. Že od malega spi zunaj. Maks je čez dan v glavnem na prostem, ponoči pa ga zapremo v koč. Sedaj se je že nekoliko umiril, je pa še

vedno zelo živahen, prinese mi žogo, da se z njim igram. Pogosto se loviva okrog hiše. Z njim hodim v planine. Zelo rad se igra z drugimi psi. Če je sam zunaj, mu je dolgčas in odide k sosedi. Tam jezi njeno mačko in je njene brikete. Nor je na vodo. Kamorkoli gremo in zagleda vodo, skoči vanjo in plava.

Zelo rad je in moram paziti, da ne poje preveč hrane. Na to me je opozoril tudi veterinar. Zjutraj ga spustim, mu dam brikete in mu nalijem svežo vodo. Vsak dan ga pokrtačim in peljem na sprehod. Zelo pogosto v tem času dobi klope, ki mu jih odstranjujem. Naučil sem ga že nekaj pasjih trikov: sedi, prostor, tačko, prinesi ...

Maks je postal naš družinski član. Vsi ga imamo zelo radi. Tudi on nam izkazuje svojo ljubezen tako, da se stisne k nam ali leže na naše noge. Ko pridem domov, veselo priteče k meni. To je bilo moje najlepše rojstnodnevno darilo.

Žan Rosenstein, 6. A

MOJA MAČKA ŽUČKO IN MIŠKO

Miško in Žučko sta bila pripeljana iz zavetišča. Ko sta bila še mlajša, sta dobila bolezen, zaradi katere je Žučko izgubil glas, zato zdaj bolj piska kot mijavka.

Žučko ima hrvaško ime in krajšo dlako. Je oranžne barve, na repu, okoli smrčka, pri gobčku, na tacah in po trebuhu pa bele. Ima svetlo rumene oči. Miško je črne barve z daljšo dlako. Na oprsju ima belo piko, njegove oči pa so rumene barve. Oba sta kastrirana.

Miško rad lovi miši, medtem ko ima Žučko raje ptiče. Oba sta krivca, da imamo na terasi pogosto mrtve živali. Oba zelo rada jesta. Hranimo ju ob osmih zjutraj in zvečer ob sedmih. Če sta vmes lačna, jesta tudi psičkino hrano ali pa gresta na obisk k sosedom. Miško rad spi ob radiatorju, Žučko po v moji sobi, najraje na kakšni deki. Miško rad hodi ven, ko pa je v stanovanju, najraje počiva v bratovem naročju. Žučko pa raje ostaja v stanovanju ali čez dan spi na trampolinu.

Zanju ne morem ves čas skrbeti, saj živita pri mojemu očetu. Ko sem pri njem, jima jaz pripravljam hrano in ju kdaj tudi počešem.

Žučko in Miško mi veliko pomenita, saj sta mi kot najboljša prijatelja. Kadar skočita na pult ali kaj razbijeta, sem huda nanju, a na koncu dneva ju imam še vseeno rada. Ne predstavljam si življenja brez njiju.

Kaja Cajner, 6. a

MOJ PES RON

Živali imam zelo rad. Vedno sem si želel imeti psa. Atiju sem že od malega govoril, kako si želim imeti psa in dobil odgovor: »Dobil ga boš, ko boš malo večji in boš lahko skrbel zanj.« Mami mi je povedala, da je, če imaš hišnega ljubljjenčka, to velika odgovornost: hranjenje, čiščenje kakcev, učenje in čas za vsakdanji sprehod. Minevali so meseci in leta. Nekega dne pred dobrimi tremi leti pa mi je ati povedal, da je izvedel za enega zelo lepega in prijaznega psička. Rekel je, da ga lahko gremo

pogledat. Komaj sem čakal, da se odpravimo. Ko smo ga zagledali, smo ga takoj vzljubili in brez dolgega premišljevanja odpeljali domov. Ko smo ga pripeljala domov, sem se od sreče razjokal. Bil je tako majhen, a vseeno nagajiv. Takoj sva se ujela. Uredili smo mu pasjo utico, kjer ima svoj mir in počitek.

V njegovem rojstnem listu piše, da je rojen 28. 10. 2016 in da mu je ime Ron. Je pes z rodovnikom, pasme angleški brak ali beagle. Ron ima tudi svoj potni list in je čipiran. Redno ga vozimo na cepljenja in skrbimo za njegovo zdravje. Pasma angleški brak ali beagle je zelo priljubljena pasma, ki je nastala s križanjem zajčarja in drugih lovskih pasem v Angliji. Včasih so to pasmo redili izključno za lovske namene, danes pa ima predvsem vlogo družinskega psa. Beagle je srednje velik sledni pes. Je najmanjši med goniči. Njegovo telo je močno in skladno. Njegova dlaka je kratka, groba in različnih barv. Ron je tribarven, rjavo-belo-črn.

So nizki in imajo kratke noge, zato da se jim med sledenjem ni potrebno ustavljeti, da dosežejo vonjave s tal. Znani so po svojem odličnem vohu, v smrčku imajo več milijonov receptorjev za vonj. Tudi velika viseča ušesa jim pomagajo zbrati vonjave okoli smrčka. Znani pa so tudi po svojem posebnem oglašanju. Sposobni so lajanja, tuljenja in posebnih grlenih zvokov, ki jih oddajajo, ko so na sledi.

Njegov značaj je prijazen, miren in ljubezniv. Za beagle je značilno, da se na svoje lastnike močno navežejo. Tudi v splošnem imajo preprost in prilagodljiv karakter in so do vseh prijazni. Zaradi tega se dobro razumejo z vsemi ljudmi in tudi živalmi. Glede na to, da je lovski pes, pa to ne velja za zajce ali druge manjše divje živali, za katerimi se pač mora podati na lov. Beagli so vedno živeli in lovili v tropu. Prav zaradi tega potrebujejo bližino in socialno življenje – bližino drugih psov in človeka. Najbolj srečni so, ko so s svojo družino. Zaradi svoje prijaznosti niso najboljši čuvaji, vseeno pa na vse novo opozorijo z laježem. Vse to še kako velja za našega Rona. Pri nas doma iz njegovega načina oglašanja vemo, ali je prišla na dvorišče poznana oseba, nepoznana ali kdo iz družine. Kadar je žalosten ali koga pogreša, žalostno zavija. Pri nas doma pravimo, da joka.

Je tudi zelo inteligentni in hitro razume vse, kar mu želimo dopovedati. Je tudi zelo energičen in vedno pripravljen na nove dogodivščine.

Je prilagodljiv in z nami počne veliko stvari. Najbolj pa obožuje dolge sprehode v naravi, zato vsak dan z njim gremo na dolg sprehod. Takrat veselo maha z repom. Je neutruden in lahko hodi v nedogled. Seveda pa ne gre brez povodca, ker si drugače zelo podaljša sprehod brez našega dovoljenja. Takrat pride na plan njegov lovski nagon. Tega se kljub šolanju iz njih ne da izbrisati, saj se ne morejo upreti sledenju, ko zavohajo sled.

To izkušnjo smo nekoč doživeli tudi pri našem Ronu. Na daljšem sprehodu je zaznal nekaj v bližnjem gozdu, se mi izmuznil s povodca in odvihral. Vsi domači in sosedge smo ga iskali skoraj tri ure. Mračilo se je že in mislili smo, da ga ne bomo nikoli več videli. Bili smo obupani in objokani. Nenadoma pa ga zagledamo čisto utrujenega in nebogljenega ob kupu lesa. Videlo se je, da je preplašen in ne najde poti domov. Ko nas je zagledal, je bil zelo vesel, mi pa še bolj. Ob tem dogodku smo spoznali, da bi bilo težko živeti brez njega. Spoznali smo tudi, kako zelo smo se navezali nanj. Rona imamo prav zaradi tega nagona sledenja na vrvici in doma na ograjenem dvorišču, drugače bi ga lahko velikokrat hudo zaskrbljeni čakali doma. Kljub temu da so potomci volkov in jih uvrščamo med zveri, so domači psi vsejedi. Prehranjuje se s pasjo hrano in pije vodo. Včasih mu dam kakšen priboljšek.

Pes je velikokrat človeku najbližja žival, saj marsikomu v neki meri celo nadomešča človeško družbo. Psi so družabne in socialne živali. Za beagle in tudi našega Rona velja, da je pravi družinski pes. Miren in popolnoma neagresiven je tudi do otrok.

Psi imajo krajšo življenjsko dobo od ljudi. Velja pravilo, da je eno leto pasjega življenja enakovredno 10 do 12 človeških let. Dejanska življenjska doba je močno odvisna od telesne velikosti in zdravja. Za pasmo beagle je nekje od 12 do 15 let. Upam, da bo naš Ron še vrsto let nepogrešljiv član naše družine. Ob prej omenjeni izkušnji, ko nam je pobegnil, smo spoznali, da nam zares veliko pomeni. V primeru da bi ga izgubili, bi ga zelo pogrešali.

Matic Kovač, 6. a

PIKI IN NJEGOVA PUSTOLOVŠČINA PO IMENU ŽIVLJENJE

Piki je res nekaj posebnega. To bi rekli vsi lastniki za svojega ljubljjenčka, ampak zdi se mi, da je pri Pikiju to še kako res. Šel je čez veliko težkega, vsaj tako se nam zdi. Zato sem se odločila, da vam povem več o njem in o zgodbi, kako smo ga sploh dobili.

Vse se je začelo nekega jesenskega dne. Babi, mami in jaz smo čakale na sestro, da pride iz gimnazije. Vse smo sedele za mizo in se pogovarjale. Smešno je, da se natančno spomnim, kaj smo tistega dne jedli. Če vas zanima, je bil fižolov prebranec. Nazaj k zgodbi. Med čakanjem je mamici zazvonil telefon. Vzela ga je z mize in se javila. Po glasu na drugi strani telefonske linije sem lahko razločila, da se pogovarja s sestro. Končno je prekinila in radovedna jaz sem jo seveda vprašala, kaj je. Rekla je, da je sestra, ko je stopila z avtobusa in se odpravila domov, zagledala črnega psička, ki zelo cvilil. Mami ji je naročila, naj ga pusti, da je verjetno potepuški. K sreči je sestra ni ubogala in se mu je počasi približala ter ga pobožala. Bil je zelo nemiren, ampak se je ob sestrinem dotiku umiril. Ko je sestra po parih minutah končno le prišla, je par metrov za njo pritacal tudi kuža. Mami je bila nanjo jezna, saj ni želela, da bi ji kuža sledil. Povedala je, da ga niti pod razno ne smemo božati ali mu dajati hrane, saj bo želel ostati.

S sestro jo seveda nisva ubogali. Psičku sva dajali ostanke kosila in ga včasih malo pobožali. Ko je bil že tri dni pri nas, se je mami odločila, da bo poklicala veterinarja, da ga pregleda. Še istega dne je prišel veterinar in ga pregledal. Povedal nam je, da je mešanček med ptičarjem in labradorcem in da je star približno leto in pol. Seveda smo vsi opazili, da ima zelo kratek rep. Veterinar nam je razložil, da je to zato, ker so včasih ptičarjem rezali repe, sedaj pa je to prepovedano delati in je za to celo denarna kazen. Nato je sledil trenutek resnice. Veterinar je vzel napravo za čipiranje in je psička preiskal po dolgem in po čez, ter ugotovil, da nima čipa, kar je pomenilo, da nima lastnikov. Vprašal je, če bi ga vzeli mi.

Pred mamico in očijem je bil težka odločitev. Po mojih prosečih pogledih in sestrih prijaznih besedah sta se odločila. Psiček bo naš. Seveda pa smo mu morali dati ime. Iz mojih ust je prišla ena samcata beseda. Piki. In smo mu res dali ime Piki. Čeprav ni imelo ravno smisla, saj nima pik. Po dolgem času sem ugotovila, da nam je bil Piki usojen. V našo družino se je popolnoma ujel, kot da bi bil že več let izgubljen košček naše družine in sploh nismo vedeli, da manjka, dokler ni prišel in zapolnil tega mesta. Z mamico, atijem in včasih tudi z bratom hodi v hribe, s sestro na kratke sprehode, z babico zjutraj na dolge sprehode, jaz pa se z njim igram, ga učim trikov in se z njim zabavam iz dneva v dan.

Zdaj pa še malo o njegovem videzu in hobijih. Piki je zdaj star že 6 let. Je črne barve, ima belo liso, ki se vleče po celotnem trebuhu. Ima kratko dlako, rjave oči in kratek rep. Zelo rad teče po travnikih in lovi žogo. Rad se tudi druži s sosedovo psičko Kalo. Obožuje dolge sprehode in hojo v gore. Rad je brikete, pasjo hrano in grize sočne kosti, ki mu jih damo. Živi v pasji koči, ki smo mu jo zgradili. Njegova kočica ima celo ime. Imenuje se Pikijev bivak.

Ne vem, kakšno bi bilo življenje brez Pikija, a si ga sploh nočem predstavljati. Piki je velik del mojega življenja, ki se mu nočem odpovedati.

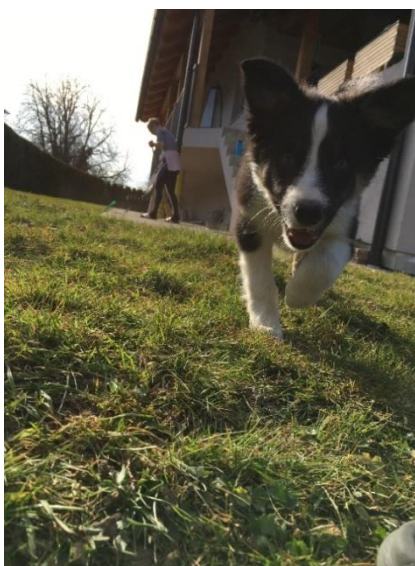
Žana Praunseis, 6. b

BOND

Bond pet mesecev ima,
črn rep, ušeska dva.
Res rada ga imam,
nikomur ga ne dam,
saj sem vesela,
da ga imam.

Na sprehod vozim ga rada,
oči ima kot čokolada.
Kupili smo ga v Kranjski gori,
zdaj smo vsi na njega nori.

Živa Marolt, 6. a

MEDO

Sem majhen, kosmat,
vendar nisem bogat.
Rad imam dolge sprehode,
ker srečam tam prijatelje doge.
Andrej in Lara dala bi mi vse,
tudi košček čokolade svoje, se ve.
Sem zelo ljubezniv
in prav tako ubogljiv.
Obožujem vse vrste hrane,
najraje imam banane.
Tudi pasjih briketov se ne branim,
so zelo okusni, ti pravim.
Ko me srečal boš, bom zelo vesel,
če me počohaš, boš v nulo zadel.
Sedaj pa dovolj o meni,
pridi raje k meni,
se bova igrala in lovila,
zvečer pa žalostna se poslovila.

Andrej Napotnik, 6. a

ZAJČICA BELA

Sem zajčica Bela in v družini Hofbauer živim že skoraj dve leti. Povedala vam bom, kako sem prišla k njim. Bilo je navadno jutro. Z bratcem sva se kot vsak dan umivala, ko je kar naenkrat zazvonil zvonec. V hišo je vstopil gospod, ki naju je prišel pogledat. Najinega lastnika je vprašal, ali bi lahko vzel mojega bratca. Seveda sem bila malo razočarana, saj sem mislila, da bo hotel mene. Najin lastnik je povedal, da je moj bratec že rezerviran. Gospod je vprašal, če sem jaz tudi rezervirana. Slišala sem, da sta se zmenila, da bo vzel mene. Lastnik je prinesel kletko in takoj sem smuknila vanjo. Gospod me je odnesel v avto in pripeljala sva se do neke hiše. Odnese me je vzel iz avta v stanovanje, v katerem je bilo zelo tiho. Vzel me je iz kletke, odložil na odejo, mi dal seno in odšel. Par ur sem bila čisto sama, bilo me je strah. Potem pa

sem zaslišala zvok. Vrnil se je moški, ki me je prinesel, ob njem pa je bila tudi ženska, ki me je vzela v naročje in me začela božati. Čez nekaj časa sta odšla in me postila samo.

Naslednji dan pa so prišli otroci, ki sem se jih razveselila. Pritekli so k meni in me začeli božati. Dobila sem svojo hiško, hrano in igrače, najbolje pa je bilo, da nisem bila več sama.

Moji lastniki so popolna družina zame, srečna sem, da sem pri njih.

Nika Hofbauer, 6. a

MIKI PRIPOVED

Sem muca Miki. Nekega dne me je nemarni lastnik pustil pred hišo, kjer sedaj živim. Nekaj časa sem živela s psičko Kajo. Imeli sva se super. Skupaj sva lovili ptiče, čeprav so bili lastniki jezni, ker je vsepovsod ležalo perje. Nekega strašnega dne pa jo je zbil motor. Ko so jo odpeljali, je nikoli več nisem videla.

Moji skrbniki dobro skrbijo zame. Naučili so me, da ne smem prečkati glavne ceste. Najprej jim nisem verjela, ampak sem hitro ugotovila, da je cesta zelo prometna. Dneve preživljam na travniku in lovim miši. Kadar se dolgočasim, se potepam po lastnikovi parceli. Največkrat počivam v kozolcu ali na »marofu«. Včasih pa se zgodi, da me zaprejo v hlev. Takrat se zabavam in strašim kokoši. Najraje imam, ko se potikam mimo lastnikovih nog. Vsak dan dobim za posladek nekaj briketov.

Najraje imam Jaka, saj me vedno razume. Kadar ima slab dan, mu grem malce na živce. Vendar vem, da me ima vseeno rad.

Jaka Kranjc, 6. a

HRČEK PUHI (rap)

Ko star sem bil osem,
dobil sem hrčka,
bil je mali, puhast,
zato sem mu dal ime Puhi.

Zanj sem moral jaz skrbeti.
Z našo psičko Belo,
sta se razumela,
bil je zanimiv tudi vsem prijateljem.

Kdaj je koga ugriznil,
mene je parkrat,
drugače je bil kul in vedno za žur.

Po dveh letih je postal starček,
bil sem žalosten, ko nas je zapustil.
Pod našo lesko ima grobek,
zdaj pa mirno živi nekje v nebesih.

Nace Planovšek, 6. a

Spomini

ZGODBA O PŠENIČNEM POLJU IN KRUHU

Lik Prijatelj iz Junaške zgodbe me malo spominja na mojega žal že pokojnega starega očeta v starejših letih. Imel je goste sive lase in modro sive oči. Z dedkom Julijanom – jaz sem ga klical ata - sva živela skupaj v isti stanovanjski hiši, zato sva imela veliko možnosti in priložnosti, da sva se družila in pogovarjava. Zelo rad sem mu pomagal pri različnih delih in opravilih. Spremljal sem ga pri delu, medtem pa mi je pripovedoval o delu in življenju nekoč. Jaz sem ga vedno zavzeto poslušal. Ata je bil zelo vesel in ponosen name. Veliko sem se naučil od njega.

Tako mi je nekoč pripovedoval resnično zgodbo, ki se je zgodila med 2. svetovno vojno na njihovi kmetiji v Lepi njivi, kjer se je rodil. Njihova kmetija je bila zelo velika. Doma so si takrat pridelali za življenje skoraj vse. Še posebej velik pomen pa je imelo pri njih doma žito in seveda tudi kruh, do katerega so bili zelo spoštljivi. Danes to težko razumemo, ampak nekoč sta pomenila neprecenljivo vrednoto, trdo delo in preživetje. Veliko slovenskih povesti in pesmi govori o lačnih otrocih, kako

zvečer čakajo na mater, ki se je odpravila po vasi prosit kruha za večerjo otrokom. Govorijo o tem, da kruh ponoči spi in ga ne morejo dobiti, čeprav so bili lačni. V resnici pa kruha ni bilo ali ga ni bilo v izobilju, da bi se do sitega najedli.

Tako je bila vrsta kruha simbol socialnega statusa družine. Beli kruh – simbol bogatih, črni kruh – simbol revnih, ni kruha za večerjo – simbol skrajne revščine. Hrepenenje po belem kruhu, ki so ga dobivali le otroci bogatih kmetov, je bilo hrepenenje vseh revnih otrok tistih časov. Naše matere ali babice, morda celo prababice, ki so živele v prvih desetletjih dvajsetega stoletja in izkusile vojne, pomanjkanje in lakoto, so prav zato kruh tako zelo cenile in spoštovale in svoje potomce tega tudi učile.

Čudovita zgodba o kruhu pa se začne na polju. Pšenica, rž in druga krušna žita so bila pred desetletji ponos vsake kmetije, ki so večinoma temeljile na samopreskrbi. Slovenska polja so vsako leto krasile zelene in zlatorumene preproge zorečega žita.

Tu se začne moja zgodba, ki je resnična. Zgodila se je proti koncu druge svetovne vojne. Med vojno se je težko živelo. Družine so bile velike. Na kmetiji, kjer se je rodil ata, reklo se je pri Korpniku, je bilo devet otrok, vseh članov družine pa je bilo štirinajst. Štirinajst lačnih ust, ki jih je bilo potrebno nasititi. Poleg tega so na kmetijo prihajali tako nemški vojaki kot partizani, katerim so prav tako morali dajati hrano. Tudi tistega dne je mimo prišla nemška patrolja. Ata je bil skupaj s svojim stricem, ki je tudi živel na kmetiji, na njivi. Nemška patrolja se jima je približala in eden od vojakov je zakričal: „Halt, komm schnell her! Schnell, schnell!“ Kar je pomenilo: pridi hitro sem. Med nemško patroljo in mestom, kjer sta stala ata in njegov stric, je bila velika njiva, posejana z žitom. Stric ni hotel pohoditi žita, zato se je odpravil po poti okrog njive. Hoja po njivi z žitom je pomenila smrtni greh in zares nekaj slabega. Tako spoštljivi so bili do zemlje in žita. Seveda pa tega niso razumeli nemški vojaki, ki jih je to dejanje zelo razjezilo. Postali so vidno besni in rdeči v obraz. Stric je bil že star in bolele so ga noge, zato je kar nekaj časa trajalo, da je prišel do njih. Ko je prišel do njih, ga je eden izmed vojakov zgrabil, ga zbil na tla in močno udaril s puškinim kopitom po hrbtu. Ata se je ustrašil za strica, ki ga je imel zelo rad. Ob tem so vojaki kričali: „Banditen!“ Stric je nemškemu vojaku skušal razložiti, zakaj ni želel iti čez žito, a ga niso poslušali. Končalo se je tako, da so strica zvezali in odpeljali. Ata je ves preplašen stekel domov povedat mami in očetu, kaj se je zgodilo. Strica zvečer ni bilo domov. Atova mama je naslednje jutro šla v Mozirje vprašat, kje je stric. Domov se je vrnila z žalostno novico. Strica so ustrelili. Ob tem so se atu orosile oči in je dejal: „To so težke in žalostne zgodbe. Obenem pa zgodbe o naših prednikih, ki so bili zavedni, močni in neustrašni. Za ceno lastnega življenja niso klonili in se pustili ustrahovati. Vse to si je danes kar težko predstavljati.“

Po drugi svetovni vojni se je preskrba z živili začela šele vzpostavljala in živila so bila slabe kakovosti. Belega kruha skoraj niso poznali, samo za kakšen praznik so ga pekli

doma. Kupovali so lahko samo ene vrste kruh, imenoval se je enotni kruh, ker je bil narejen iz enotne pšenične moke, to je takšne, ki ni bila očiščena otrobov. Danes vemo, da je bil ta kruh zdrav, takrat pa ga niso imeli radi. Ni dišal, ni bil dobrega okusa in zelo se je drobil. Tudi svež ni bil vedno, a bilo ga je dovolj in bil je poceni. Vzgoja je bila taka, da se ni smelo zavreči niti koščka kruha. Čeprav je bilo kruha v desetletjih po vojni dovolj, ga vendar ni bilo dovolj za vse. S področij, kjer ni bilo mogoče dobiti zaposlitve, so zato mnogi mladi, tako kot že večkrat v naši zgodovini, in spet v zadnjih časih, odhajali iskat delo v tujino. Pripovedovali so: „Ta je šel s trebuhom za kruhom.“ To je pomenilo, da je šel delat v tujino.

V desetletjih, ki so sledila povojnim letom, je bila izbira kruha po trgovinah in pekarnah vse večja. Beli kruh, rženi kruh, koruzni kruh, ovseni kruh, kruh iz ajdove moke, vsega je bilo sčasoma dovolj. Danes lahko izbiramo med več deset vrstami kruha in peciva. Če je včasih veljalo, da beli kruh jedo le premožni, danes večkrat slišimo, da ga jedo tisti, ki si bolj zdravega ne morejo privoščiti.

Pravimo, da se časi spreminjajo, a spomini ostanejo. Tako sem z veseljem napisal to zgodbo, ki mi jo je pripovedoval moj ata in me spominja nanj. Ata je bil zelo dobrega srca in kot so včasih rekli »dober kot kruh«. Ob tem, ko sem ravno pisal to zgodbo o žitnem polju in kruhu, sem prav danes izvedel, da bomo v četrtek na tehniškem dnevu pekli kruh. Življenje je včasih zares polno naključij.

Matic Kovač, 6. a

HIŠKA NA BREGU

Pred devetimi leti, ko sva bili še z mojo sestro zelo majhni, sva si želeli imeti drevesno hiško. Ata nama je zgradil prečudovito leseno hiško na bregu za našo hišo. Pod hiško sva imeli tudi zajčnik, saj je Eva dobila za rojstni dan zajčke. V hiški sva nekaj časa preživljali skoraj cele dneve, se igrali v njej in se zabavali. Z leti sva jo začeli zapuščati. Vsakih nekaj let sva jo očistili in se odločili, da jo spet urediva, a sva jo vedno znova zapustili.

Pouk poteka na daljavo in ni popoldanskih obveznosti (treningi, glasbena šola ...), zato sem se odločila, da našo hiško preuredim v lep prostor. Dela je bilo veliko. Na začetku sem iz hiške odnesla stole in mizo ter jih očistila, saj jih bom podarila moji sestrični, ki je še majhna. Nadaljevala sem s čiščenjem notranjosti hiške. Naslednji dan sem začela čistiti še zunanost. To je trajalo kar dva dni. Pri hiški je raslo nepotrebno grmovje, ki sem ga z atjevo pomočjo odstranila. Ko sem vse očistila, smo se odločili, da je hiška potrebna tudi barvanja. Hiško smo barvali vsi štirje člani družine, da je delo potekalo hitreje in je bilo zabavneje. Prebarvali smo jo kar dvakrat. Na strehi hiške je raslo veliko mahu, ki sem ga z metlico in ščetko očistila. Mah je bilo težko odstraniti, saj se je zelo oprijel strehe. Ko se je barva posušila, sem

hiško znotraj še enkrat sčistila in umila okni. Z atijem sva naslednji dan namestila komarnike. V hiško sem prinesla modro peno za na tla, lučke in velikega plišastega medveda.

Hiška je končno, po dolgem času, spet v lepem stanju. Želim si, da bi taka tudi ostala. Pomlad je, zunaj je toplo, zato sem še rajši v hiški. Kljub temu da je bilo veliko dela, naj rečem, da se vse da, če se hoče. Čeprav hiška na začetku ni bila v najlepšem stanju, mi je družina zelo pomagala, skupaj nam je uspelo, da je sedaj lepša kot na začetku.

Ana Venek, 6. a

Domišljija ne pozna meja

SAMOROG SE IZGUBI

NEKOČ, PRED DAVNIMI DAVNIMI ČASI, JE ŽIVEL MAJHEN SAMOROG. BIL JE TAKO MAJHEN, DA SI GA ŠE S POVEČEVALNIM STEKLOM KOMAJ OPAZIL. ŽIVEL JE V ČAROBNEM MESTU. PREBIVALCI MESTA SO JEDLI MAVRICE IN KAKALI KOLAČE. ZA BOTOK, OPROSTITE, POTOK, SO IMELI SOK. IN ZA PRIJATELJICO SO IMELI VILO MILO, A KLICALI SO JO VILA NILA. BILAA, ŽE SPET OPROSTITE, BILA JE ZELO PRIJAZNA IN LEPA. IN TISTI SAMOROG, KI SEM GA OMENILA ŽE PREJ, JE IMEL MUCO IZ ZLATA. A NEKEGA DNE SE JE SAMOROG IZGUBIL. STARŠI SO SE ZELO BALI IN SAMOROG JE PAMETNO POČAKAL NA SVOJEM MESTU IN STARŠI SO GA ZAČELI ISKATI, A ZAMAN. NISO GA MOGLI NAJTI. ŠLO JIM JE NA JOK, A TEDAJ SE JE ZASLIŠAL KRIK. STARŠI SO SE RAZVESELILI. IN SAMOROG NI NIKOLI VEČ ŠEL SAM NA POT.

ZALA NEŽIČ, 1. b

Pesniški poskusi

HRAST

Hrast svojo pot začne,
ko kot majhen želodek pade iz mamine krošnje.

Nekaj časa moleduje na tleh,
potlej pa ga zemljica vzame vase ter ga neguje in hrani.

Kmalu zraste v prikupno mlado drevesce,
ki topi še tako ledena srca.

Naenkrat se deblo odebeli,
veje ozelenijo in postanejo močne ter čvrste.

Sčasoma mu pogled zastirajo
gosti zeleni lasje.

Tedaj postane gospod,
čigar roke segajo do neba in še dlje,
a sam se tega sploh ne zave.

Zraste v uglednega moža,
razveseli ga otroški smeh,
ki boža njegovo krošnjo.

Postaran ni zadovoljen s svojo usodo,
ne želi zgniti in biti neuporaben.

Hrast na stara leta si zaželi
postati uporaben kot pohištvo
v domu prijaznih ljudi.

Ajda Oblak, 7. a